

HER ER SANNHETEN

Her om dagen fikk jeg en kommentar som provoserte meg. Kommentaren var som følger. «Du burde være mer åpen om drama som skjer i livet mitt på bloggen, for det er noe man må gjøre om man er toppblogger». Vel, jeg beklager at blogglesere har fått et så forvridd syn på hva blogging handler om, men jeg forstår det jo også. Det fungerer dessverre slik at jo verre drama man klarer å lage rundt seg selv som person, jo flere klikk får man, og jo mer penger tjener man – i det korte løp. Det virker som om mange ikke helt har forstått at man en dag skal bli 30 år gammel, 40 år gammel, osv. osv. Og hva skal man finne på da?

Det skjer så klart mye spennende i mitt liv også som ikke handler om jobb. Jeg som alle andre har problemer med folk i omgivelsene mine, og jeg kunne ha skrevet masse overskrifter og laget drama rundt meg selv for å få klikk på bloggen. Men hvorfor gjør jeg det ikke? Fordi jeg er 22 år gammel, jeg er VOKSEN. Jeg, og de fleste andre bloggere i Norge er voksne mennesker som har et visst ansvar ovenfor både oss selv, men også eventuelle fremtidige barn, øvrig familie, venner etc. Jeg setter en veldig tydelig strek når det kommer til å dra andre inn i det jeg har skapt her.

Om jeg har et problem med noen, så tar jeg det opp med dem og prøver å finne en løsning. Jeg skriver ikke et blogginnlegg for å provosere eller skape oppmerksomhet – for HVA vil man med det? Om jeg er forelsket i noen eller har en greie med dem, så holder jeg det også mellom oss helt til man er sikker på situasjonen – for det tross alt finnes et annet menneske i det regnestykket, noen som kanskje ikke har et ønske om å være offentlig, og da respekterer jeg det. Jeg vil forøvrig ikke ha en kjæreste som ønsker å være på bloggen, det har jeg hatt før, og vi så jo alle hvordan det gikk. Det er poenget: ALLE SÅ HVORDAN DET GIKK. «Alle» ble dratt inn i mitt private, sårbare kjærlighetsdrama hvor jeg endte opp som en tapende part, fordi 1. jeg var den som ble såret, 2. alle fikk det med seg, 3. det var noe for folk å snakke om, samtidig som

jeg satt hjemme alene og var lei meg. Ja, det var klikk på bloggen og drama rundt meg som person, men var det verdt noe i lengden? Absolutt ikke. Da exen min havnet i fengsel for å ha slått bestevenninna mi for eksempel, så nevnte jeg det aldri på bloggen selv om det sto skrevet om i media. Jeg visste at det ville vært en kortsiktig «gullgruve» for meg, hvor hvem vil ikke lese om hvordan det er å være i rettsak mot exen sin? Men det var vel da jeg begynte å ta noen steg tilbake og innse – på ekte – at ting på internett ikke forsvinner, og enkelte ting er bedre å takle på privaten med de man er glad i.

Grunnen til at jeg ikke skriver om rumpa mi på bloggen for eksempel, er fordi det er MIN sak. Jeg vet ikke helt hva som er rett å gjøre, men det er uansett noe jeg ønsker å finne ut av på egenhånd. Hvilke komplekser jeg eventuelt har hatt, og hva jeg eventuelt sliter med nå, er min greie. Det er kanskje provoserende for noen, men det er ikke mitt ønske – hadde jeg ville provosere kunne jeg gjort det hundre ganger verre enn det jeg gjør nå. Istedenfor å bry seg om hvor stor rumpa mi er, så kan man vel for faen bry seg om litt viktigere ting – men nei, beklagelig vis, i denne Kardashian og sosiale-medier generasjonen er det viktigere å snakke om rumpa til folk enn å fokusere på seg selv og hvordan man selv kan ha det bra. Og det vet jeg jo, for åpenbart blir jeg påvirket også. Det er viktigere å peke finger på at jeg – som tross alt er en normal person – også kan føle på presset og bikke under for det. Og så vil man jo gjerne klandre noen for alle sine problemer, og da er det greit å peke finger. Når har det noen sinne hjulpet noen? Om du føler deg dritt med ditt eget utseende og sier «ja, men det er fordi Sophie Elise ser ut på en viss måte», så ok: hvor fikk det deg å klandre noen andre for at DU føler deg kjipt? Hva hjalp det? Man må fokusere på hvordan man skal hjelpe seg selv, og hvordan man skal klare å distansere seg fra det presset sosiale medier, andre personer osv. legger på deg. For la oss si at jeg dør i morgen – hvem skal man da klandre? Da finner man noen andre. Og så noen andre igjen.

Jeg føler det sier mer om andre enn om meg, for uansett hvor mye bra jeg gjør, og uansett hvor mye jeg skaper, ender jeg opp med å måtte snakke om de samme fuckings tingene: utseende. Og hva forteller DET unge jenter? Det forteller at du kan jobbe hardt som faen og stå på, men det har ingenting å si, for det er utseendet ditt som er spennende, tydeligvis. Om du har komplekser og har fikset på det, så er det hva du skal måtte konfronteres med til evig tid. Da jeg skrev bok, som forøvrig solgte 45 000, var på førsteplass i flere uker og fikk gode anmeldelser, hva måtte jeg snakke om i intervjuer? Silikon. Det er ikke silikonet mitt som skrev boka, det er meg. Det er ikke rumpa mi, puppene mine, leppene mine eller hva det nå måtte være som har fått meg dit jeg er nå, selv om det kanskje kan være enkelt for noen å påstå det. Det finnes tusenvis av jenter i Norge som har operert seg og ser ut på en viss måte, om det var oppskriften på suksess hadde vel alle hatt suksess. Sånn er det jo ikke.

Jeg er på et mye bedre sted enn jeg har vært noen sinne og føler absolutt at jeg er på rett vei, men har også mange helt forferdelige dager hvor jeg hater meg selv, og ikke minst utseendet mitt. Som dere alle vet, så har jeg slitt veldig mye med komplekser over eget utseende og enkelte dager og perioder er verre enn andre. Jeg har hatt perioder hvor jeg føler meg helt tipp topp, hvor det føles helt fantastisk å for eksempel ha gått opp i vekt, ikke bry seg så mye om utseendet osv., og så kommer det en knekk hvor jeg føler meg ekkel og jævlig. Slik er det for alle, regner jeg med. Jeg er et menneske i utvikling og takk Gud for det, men jeg har lært at alle disse problemene mine er mye enklere å løse om jeg dealer med det på privaten, og ikke tar det med hele Norge, kun for å få et par klikk på bloggen i bytte mot å hore ut sjelen sin på internett.

Ah, dette ble sikkert veldig rotete og teit, og jeg fikk ikke frem noen poenger.

Sannheten: jeg blir mye mer lei meg av kritikk og stygge kommentarer nå, enn hva jeg ble før. Egentlig skulle jeg ønske folk aldri tok meg seriøst, da hadde det vært så mye enklere. Da alle andre hadde lave forventinger til meg, så følte jeg at jeg måtte bevise noe. Nå er det mer sånn ... folk vet at jeg er relativt oppegående og det plager meg

litt, for da MÅ jeg si de rette tingene hele tiden. Og alt jeg har skrevet her nå er sikkert veldig feil, men det får bare være.

BYYYYE.

Sophie Elise